

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. 11. 2024 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Simony Kubouškové a soudců Mgr. Zdeňky Šebkové a Mgr. Františka Pokorného v trestní věci obžalované [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED],

takto:

I.

K odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Domažlicích, poškozené [REDACTED] a [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Domažlicích ze dne 28.5.2024 č.j. 1 T 136/2023-510 ve výrocích o náhradě škody a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

Podle § 228 odstavce 1 trestního řádu se obžalované [REDACTED] [REDACTED] **ukládá** povinnost nahradit poškozené [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED], bytem [REDACTED],

nemajetkovou újmu ve výši 865 092 Kč

a škodu ve výši 164 833,50 Kč a

úrok z prodlení ve výši 14,75 % ročně

z částky 30 000 Kč od 12. 1. 2024 do zaplacení,

z částky 142 446 Kč od 12. 1. 2024 do 22.1.2024,

z částky 835 092 Kč od 30. 5. 2024 do zaplacení.

Podle § 229 odstavce 2 trestního řádu se poškozená [REDACTED] [REDACTED] se zbytkem svého nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalované ukládá povinnost nahradit poškozené [REDACTED] škodu ve výši 134 427 Kč s úrokem z prodlení

z částky 119 507 Kč ve výši 15 % ročně od 30. 5. 2024 do zaplacení,

z částky 9 708 Kč ve výši 14,75 % ročně od 30. 5. 2024 do zaplacení,

z částky 5 212 Kč ve výši 14,75 % ročně od 18. 6. 2024 do zaplacení

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená [REDACTED] se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

II.

Odvolání obžalované [REDACTED] proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [REDACTED] uznána vinnou tím, že nejméně v době od 16:00 do 16:18 hodin dne 16. 2. 2023 na silnici č. [REDACTED] mezi obcemi [REDACTED] a [REDACTED], okres [REDACTED] když se vracela z procházky do obce [REDACTED] s nezletilou dcerou, kterou vezla v dětském kočárku a současně měla s sebou na vodítkách dva psy, francouzského buldočka, kterého měla přivázaného za vodítko ke kočárku a rotvajlera, jehož vodítko držela ve své levé ruce, kdy se ve vzdálenosti 230 metrů od obce [REDACTED] setkala s procházející [REDACTED] narozenou [REDACTED], která se je snažila obejít přejitím na druhou stranu silnice, přičemž pes plemene rotvajler okamžitě a nečekaně zaútočil na poškozenou [REDACTED] které se zakousl do předloktí levé ruky, na což nestačila obviněná jakkoliv zareagovat ani psa povely odvolat, následně pes na ruce poškozené ještě 3x zákus opakoval, když poté se podařilo poškozené spolu s obviněnou vyprostit ruku poškozené ze zákusu, načež se poškozená snažila z místa utéct, přitom jí levá ruka visela v předloktí volně dolů, a rotvajler se jí zakousl do levé hýždě, a poté, co tento skus povolil, poškozená skočila přes silniční příkop, zde usedla a žádala obviněnou o přivolání záchranky s tím, že jí to bolí, že jí ruka visí, na což jí obviněná sdělila, že nemá signál, když poškozená [REDACTED] narozenou [REDACTED], [REDACTED] č. p. [REDACTED], útokem psa utrpěla poranění spočívající ve zhmoždění dolní části levého předloktí, zlomení obou kostí levého předloktí nad zápěstím s posunem úlomků a zhmoždění v oblasti levé hýždě, které si vyžádalo ošetření s následnou hospitalizací v [REDACTED] nemocnici, a.s. od [REDACTED] 2023 do [REDACTED] 2023, kdy po stabilizaci zdravotního stavu poškozené bylo ještě téhož dne přistoupeno k operaci, kdy vzhledem k těžkému zhmoždění dolní poloviny levého předloktí byl ke stabilizaci zlomenin použit zevní fixátor, následně od [REDACTED] 2023 do [REDACTED] 2023 byla poškozená léčena v [REDACTED] nemocnici [REDACTED], kde pro příznaky infekce horních cest dýchacích muselo být od následné operace upuštěno a následně v období od [REDACTED] 2023 do [REDACTED] 2023 byla poškozená opětovně hospitalizována v této nemocnici, kdy jí byl dne [REDACTED] 2023 sejmuto zevní fixátor a bylo provedeno otevření repozice a osteosyntéza kostí levého předloktí a po operaci bylo předloktí znehybněno sádrou dlahou, kdy poškozená docházela do tohoto zařízení na převazy a kontroly, kdy dne [REDACTED] 2023 jí byla sejmuta sádrová dlahu a bylo doporučeno rozcvičovat loket, zápěstí a prsty levé horní končetiny a vzhledem k tomu, že končetina byla výrazně zesláblá bylo možné zahájit aktivní rehabilitační cvičení až po kontrole dne [REDACTED] 2023, když léčba nebyla ukončena a lze očekávat delší léčbu v řádu měsíců, kdy omezení v obvyklém způsobu života trvalo po dobu delší 6 týdnů.

2. Jednání obžalované okresní soud právně kvalifikoval jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalované uložil podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců, jehož výkon jí podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalované uložil povinnost nahradit poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] narozené [REDAKCE], nemajetkovou újmu ve výši 835 092 Kč a škodu ve výši 11 700 Kč a dále škodu způsobenou [REDAKCE] ve výši 129 215 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podaly včasné odvolání obžalovaná [REDAKCE] státní zástupkyně, poškozená [REDAKCE] a poškozená [REDAKCE].
4. Státní zástupkyně podané odvolání směřuje do všech výroků rozsudku, a to v neprospěch obžalované. Vytýká okresnímu soudu, že ve svém rozhodnutí pominul část zažalovaného jednání, ve kterém byl spatřován přečin neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku. S tím státní zástupkyně nesouhlasí, neboť dle jejího názoru měla být obžalovaná uznána vinnou i přečinem neposkytnutí pomoci a měl jí být ukládán úhrnný trest ve vyšší výměře. Rekapituluje poté obsah výpovědi obžalované a vyzdvihuje, že nebylo pravdivé její tvrzení ohledně přivolání pomoci, když až poté, co byly přehrány nahrávky vydané ZZS, bylo zřejmé, že pravdu mluvila poškozená. Z výpovědi obžalované je evidentní, že na místě byla i v době, kdy pracovník ZZS poškozené řekl, že pro ni nepřijedou, že již pro ni jede přítel a nemají volné sanitky. Obžalovaná potvrdila, že tuto informaci slyšela, neměla tedy důvod z místa odcházet s tím, že zabezpečí psy a poté se pro poškozenou vrátí a odveze ji k lékaři. Ač neviděla žádnou krev, tak stav poškozené, která byla evidentně v šoku, nasvědčoval tomu, že má velké bolesti a i přesto ji tam zanechala, ač mohlo dojít např. ke ztrátě vědomí či jiné komplikaci a poškozená na místě zůstala sama zcela bez pomoci. Je zcela evidentní, že pokud ruka poškozené po uvolnění stisku psa vysela bezvládně dolů, bylo zřejmé, že došlo k poškození obou kostí v předloketní části, ač v té době přes bundu poškozené nebylo vidět krvácení. S tím se však okresní soud nijak nevypořádal. Polemika o tom, kam by obžalovaná uvázala na místě psy a jak by zabezpečila kočár s nezletilou, je zcela neadekvátní, neboť obžalovaná, pokud se vydala na procházku s dvěma psy a kočárkem, musela počítat i s eventualitou, že si s takovou situací bude muset poradit, respektive zachovat se tak, aby neohrozila další osoby. Státní zástupkyně uzavírá, že dle jejího názoru byla naplněna i skutková podstata přečinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku. Nesouhlasí také s výrokem o náhradě škody ve vztahu k [REDAKCE] neboť okresní soud evidentně nerozhodl o celém uplatněném nároku. Rozhodoval totiž pouze o částce 129 215 Kč, přestože poškozená se řádně a včas připojila s nárokem ve výši 134 427 Kč. Okresní soud měl proto rozhodnout o takto uplatněném nároku. Požadavek poškozené [REDAKCE] považuje státní zástupkyně za důvodný, neboť poškozená svůj nárok doložila a z vyjádření poškozené [REDAKCE] vyplynulo, že léčení i nadále probíhá. Státní zástupkyně ve vztahu k požadovanému úroku z prodlení ze strany poškozené [REDAKCE] uvádí, že pokud je požadován od 13.2.2023, pak jej od tohoto data nelze přiznat, neboť ke zranění poškozené došlo až [REDAKCE] 2023. Státní zástupkyně v době podání obžaloby nebyla o tomto požadavku informována. Poprvé se s ním seznámila až v hlavním líčení, kde jej předložil zmocněnec poškozené. Závěrem státní zástupkyně navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanou uznal vinnou ve smyslu podané obžaloby a její jednání právně kvalifikoval i jako trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku a uložil obžalované souhrnný trest odnětí svobody ve výměře šest až osm měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 16 až 18 měsíců. Zároveň navrhuje, aby rozhodl dle připojení se [REDAKCE] na č.l. 447 a uložil obžalované povinnost nahradit poškozené [REDAKCE] částku ve výši 134 427 Kč s úrokem z prodlení ode dne následujícího po dni konání hlavního líčení v dané věci, tj. od 28.5.2024.
5. Obžalovaná [REDAKCE] prostřednictvím svého obhájce také podané odvolání směřuje proti všem výrokům rozsudku. Pochybení nalézacího soudu spatřuje ve skutečnosti, že popisuje skutek dle vyjádření poškozené, které se zásadně odlišuje od popisu skutku obžalované, a to zvláště v jejich pohybech před střetem. Pokud je obžalované vytýkáno, že šla po nesprávné straně vozovky „vpravo“, je třeba poukázat na to, že poškozená šla středem komunikace a úhybný manévyr

uskutečnila až v okamžiku, kdy se téměř setkali s obžalovanou, přesto že směr mohla a měla změnit podstatně dříve, když viděla, že změna směru byla pro obžalovanou podstatně ztížena jízdou kočárku a vedením dvou psů. Výpovědi obou účastnic si vzájemně odporují, avšak nalézací soud bez jakéhokoli důkazu vyšel z výpovědi poškozené. Zdůrazňuje, že obžalovaná se dle své výpovědi snažila při styku s poškozenou uhnout do své pravé strany. Pozastavuje se nad tím, proč poškozená se nesnažila setkání vyhnout a pohybovat se co nejblíže druhé strany komunikace, když bylo prokázáno, že pes plemene rotvajler byl na vodítku jeden a půl metru dlouhým a znalec potvrdil, že na druhou stranu komunikace by vodítko nemělo dosáhnout. O tom svědčí nejen tento posudek, ale i šířka komunikace. Tomu však okresní soud nevěnoval žádnou pozornost. Z toho lze dovodit, že i poškozená měla možnost zabránit střetu, což však neučinila. Okresní soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nevypořádal s námitkami obhajoby, respektive nevěnoval se všem, které byly uplatněny v rámci závěrečného návrhu. Obhajoba považuje věrohodnost výpovědi poškozené za sníženou, neboť se celou situaci ve své výpovědi snažila vylicit odlišně od obžalované, zejména v otázce, jak se chovala obžalovaná po útoku psa, tedy jak jí odmítala pomoci s tím, že nemá signál telefonu a nemůže jí poskytnout pomoc, když následně se vše prokázalo v jiném světle. Poškozená se dle jeho názoru snaží získat co největší odškodnění, když obžalovaná se snažila s ní vyrovnat v co nejkratší době a poškozená nijak nereagovala. Okresní soud nepostupoval dle zásady *in dubio pro reo* a nevzal v potaz všechny skutečnosti, kterými se obžalovaná snažila střetu psa s poškozenou zabránit. Při takovém posouzení měl nalézací soud uložit trest mírnější a hlavně pak poměrně k vině poškozené i snížit škodu, kterou obžalované uložil k náhradě. Obžalovaná vinu nepopírá, doznává se k danému jednání, ale dle jejího názoru poškozená také není bez viny a tak navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

6. Poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] odůvodnila podané odvolání prostřednictvím svého zmocněnce a směřuje jej proti výroku o náhradě škody. Připomíná, s jakými částkami se poškozená k trestnímu řízení připojila a potvrzuje, že jí obžalovaná uhradila bolestné ve výši 142 446 Kč. Nadále však žádá příslušenství této pohledávky, tedy zákonného úroku z prodlení ve výši 15 % od 17.2.2024, což je den následující po dni jednání obžalované, pro které byla uznána vinnou, a to až do 22.1.2024, kdy došlo k odeslání předmětné částky poštovní poukázkou. Poukazuje na judikaturu Ústavního soudu a článek 10 odst. 2 Listiny a článek 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a konstatuje, že jí tyto úroky náleží. Jako rozporný se článkem 36 odst. 1 Listiny považuje názor soudu, že jsou splněny podmínky pro to, aby poškozená byla se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody odkázána na řízení občanskoprávní. K výhradě soudu, že část některé částky poškozená vůbec nedoložila, dodává, že ušlou mzdu doložila soudu řádně, stejně tak doložila výši dávek nemocenské a z jejich rozdílu pak byla vypočtena ušlá mzda. Rovněž byly doloženy doklady o úhradách částek, které poškozená žádá jako náhradu škody, jimi se však okresní soud vůbec nezabýval. Vytýká okresnímu soudu, že nesplnil svoji povinnost stanovenou v § 43 odst. 3 trestního řádu, podle kterého nebyl-li pro rozhodnutí o nároku poškozeného dostatečný podklad a nebránily tomu důležité důvody, zejména potřeba vyhlášení rozsudku nebo vydání trestního příkazu bez zbytečných průtahů, soud poškozenému sdělí, jakým způsobem může podklady doplnit a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, kterou zároveň určí. Poškozená se se svým nárokem připojila již 7.11.2023 a upřesnila jej následně v březnu 2024 a poté v dubnu 2024. Hlavní líčení se pak konalo až 28.5.2024. Nelze si tak dle názoru poškozené představit existenci důležitých důvodů, pro které by nemohlo být o jejím nároku řádně rozhodnuto, respektive nevidí důvod, proč jí soud prvního stupně nevyzval v souladu se shora citovaným ustanovením k doplnění podkladů, aby o jejím nároku mohl rozhodnout, pokud možno v plné míře. Poukazuje poté na kogentnost ustanovení § 43 odst. 3 trestního řádu, tedy na to, že není dáno na uvážení soudu, zda poškozeného vyzve či nikoliv, ale je třeba, aby jej vyzval. Porušení uvedeného ustanovení považuje ve vztahu k poškozené za porušení principu kontradiktornosti řízení ve smyslu článku 38 Listiny. K výhradě okresního soudu, že poškozená nikdy nevyzvala obžalovanou k zaplacení těchto částek a že komunikace mezi obhájcem obžalované a zmocněncem poškozené byla problematická, uvádí, že obžalovaná si byla vědoma své povinnosti k náhradě škody a nemajetkové újmy, což platí tím spíše, že byla zastoupena obhájcem. Pokud obžalovaná kontaktovala poškozenou ve věci jejích nároků, pak je nutno poukázat na to, že

se tak stalo v rámci formálního omluvného dopisu po více než půl roce od dotyčného incidentu, navíc poté, co ve věci proběhl pokus o sjednání mediační dohody mezi obžalovanou a poškozenou. Informace o nárocích poškozené měla obžalovaná již z této doby právě od PMS. Nad to nárok na úhradu škody a nemajetkové újmy byl poškozenou uplatněn u soudu již 7.11.2023 (v té době v částce toliko 561 784,13 Kč), kdy příslušné podání včetně příloh bylo založeno do spisu soudu prvního stupně a k úhradě částky (pouze!) bolestného došlo ze strany obžalované až 22.1.2024 odesláním poštovní poukázky. Poškozená na rozdíl od obžalované vystupovala při vyjednávání o možné mediační dohodě aktivně, požadovala od obžalované úhradu částky odpovídající náhradě za bolestné zvýšené o 200 000 Kč za další způsobenou škodu a nemajetkovou újmu. Když však obžalovaná tyto částky poškozené odmítla a poškozená tedy neměla důvod předpokládat, že by obžalovaná chtěla uhradit částku vyšší. S ohledem na závěry znaleckého posudku, který byl k dispozici již v přípravném řízení, obžalovaná mohla a měla předpokládat, že uplatněná výše škody nebude konečná. Musela počítat s trvalými následky na zdraví poškozené. Pokud nebylo podání poškozené o uplatněném nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy soudem prvního stupně doručeno obžalované, respektive jejímu obhájci, nemůže to být kladeno k tíži poškozené, která má právo uplatnit svůj nárok do zahájení dokazování v hlavním líčení. Argumentace soudu stran případné komunikace mezi obhájcem obžalované a zmocněncem poškozené je navíc nepodložená vycházející pouze z tvrzení obhajoby v rámci závěrečného návrhu obhájce. Zmocněnec má zájem pomoci poškozené efektivně se domoci náhrady škody a nemajetkové újmy a důrazně se proti tomuto závěru ohrazuje.

7. Poté připomíná judikaturu Ústavního soudu týkající se toho, že trestní soud má v adhezním řízení povinnost postupovat co do odůvodněnosti svého rozhodnutí se stejnou pečlivostí jako civilní soud, který rozhoduje o náhradě škody ve věcech občanskoprávních. Ve vztahu k tomu se jeví jako velmi nedostatečné, pokud se soud prvního stupně zabýval pouze hodnocením důkazů předložených poškozenou a za prokázané vzal pouze nároky podložené znaleckými posudky. Soud prvního stupně se rovněž žádným způsobem nevypořádal s nárokem poškozené na náhradu nemajetkové újmy spočívající v prožitých psychických útrapách, a to přesto, že během řízení v dané věci i během hlavního líčení zaznělo, jakého charakteru a rozsahu bylo způsobené zranění a jak dlouhou rekonvalescenci si u poškozené vyžádalo. Poškozená pracovala jako [REDACTED], byla tedy denně zvyklá na přítomnost dětí a dospělých, což je předpokladem pro to, že dlouhodobý pobyt v nemocnici s odloučením od rodiny a pracovního prostředí způsobil u poškozené psychické útrapy, které měly být soudem prvního stupně vzaty v potaz. Pokud okresní soud neshledal podmínky pro přiznání uplatněného nároku v plné výši, bylo nasnadě rozhodnout za použití § 2958 občanského zákoníku dle zásad slušnosti s tím, že případně se zbytkem nároku mohla být poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozené není jasné, jaké další doklady měla soudu doložit, aby prokázala kauzální nexus mezi dojížděním do [REDACTED] na kontroly, nákup léčiv a zdravotních pomůcek a parkovné a jednáním obžalované, když má za to, že doklady o úhradách uvedených nákladů jsou dostatečnými, neboť v kombinaci s ostatními důkazy výpověď poškozené, svědka [REDACTED] dávají smysluplný obraz o tom, jaké náklady byly vynaloženy, kdo je vynaložil a proč. Konečně se musí poškozená ohradit proti výroku soudu prvního stupně, že má na výsledku trestního řízení určitý zájem. Poškozená nikdy neprojevila myšlenku v tom smyslu, že by si přála potrestání obžalované vyjma návrhu, aby se zbavila psa, který poškozené zranění způsobil, neboť jej jednoznačně nezvládá. Připojením se s nárokem na náhradu škody pouze realizovala svoje právo v trestním řízení. Otázka trestu nemá na vznik závazku obžalované vůči poškozené žádný vliv a pokud jde o otázku viny, jde víceméně o nespornou skutečnost (obžalovaná nesporně, že by její pes poškozenou pokousal). Pokud by poškozená měla za to, že by ekonomičtějším a rychlejším řešením bylo případné civilní řízení, podala by vůči obžalované žalobu na zaplacení. Pokud je možnost tyto nároky uplatnit v trestním řízení, neshledává poškozená pro takový postup důvod. Uzavírá, že okresní soud se jejím nárokem nechtěl příliš zabývat, což má za následek porušení práva poškozené na přístup k soudu a na spravedlivý proces. Závěrem navrhla, aby krajský soud ve výroku o náhradě škody napadené rozhodnutí zrušil a sám ve věci rozhodl, případně věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.

8. Následně v návaznosti na výzvy krajského soudu k doložení podkladů potřebných pro přezkum důvodnosti podaného odvolání předložila poškozená prostřednictvím svého zmocněnce další doklady, zejména výplatní pásky, technický průkaz od vozidla a výpočty požadovaných částek náhrady škody. V souvislosti s tím částečně upravila požadavek na náhradu škody, který snížila na částku 175 925,19 Kč. Ostatní požadované částky zůstaly beze změny (náklady na vypracování posudků, náhrada nemajetkové újmy spočívající v psychických útrapách a náhrada ztížení společenského uplatnění). Setrvala i na požadavku na úhradu úroků z prodlení.
9. Poškozená [REDAKCE] v podaném odvolání rekapituluje, jakými podáními se připojila se svým nárokem na náhradu škody – poslední z nich je ze dne 8.3.2024 a poškozená jím žádala uhradit částku 134 427 Kč společně s úrokem z prodlení. Okresní soud však nerozhodl o celé požadované částce a příslušenství pohledávky. [REDAKCE] s nepřiznáním příslušenství nesouhlasí, neboť je toho názoru, že její návrh ohledně úhrady souvisejících úroků je v souladu s příslušnými právními předpisy a judikaturou. Cituje poté ustanovení § 1958 a § 1968 občanského zákoníku a konstatuje, že za výzvu k plnění v průběhu trestního řízení se požaduje zpravidla okamžik, kdy se obviněný seznámí s návrhem poškozeného podle § 43 odst. 3 trestního řádu obsažený ve spise, např. v rámci seznámení se spisem při skončení vyšetřování. To nevylučuje, že obviněný měl možnost seznámit se s návrhem poškozené v odlišné době. Rozhodné je však vždy zjištění, kdy se dostatečně konkrétní projev vůle poškozeného dostal do sféry dispozice obviněného, čímž je třeba rozumět konkrétní a objektivní možnost obviněného seznámit se s obsahem jemu adresovaného požadavku poškozeného. Pripomíná usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 7 Tdo 1373/2020, ve kterém dospěl k závěru, že neurčité ustanovení § 1958 odst. 2 o. z. je v rámci adhezního řízení ve věcech jako je tato, třeba vykládat ve shodě s dřívější jednoznačnou úpravou, tedy tak, že po informaci o výzvě poškozeného má obviněný plnit následujícího dne a pokud tak neučiní, je od dalšího dne v prodlení. Poškozená [REDAKCE] je toho názoru, že soudu prvního stupně nic nebránilo v tom, aby nařídil obžalované [REDAKCE] uhradit vedle částky 134 427 Kč i úroky z prodlení, a to od 30.5.2024 – obžalovaná se při jednání dne 28.5.2024 dozvěděla, že a v jaké výši a z jakého důvodu poškozená uplatňuje svůj nárok, když plnit měla následující den, tedy 29.5.2024 a pokud tak neučinila, je od dalšího dne, tedy od 30.5.2024 v prodlení. Závěrem navrhuje, aby byla obžalované tato povinnost uložena.
10. V průběhu veřejného zasedání bylo stranám umožněno vyjádřit se k podaným odvoláním.
11. Státní zástupkyně označila odvolání obžalované za nedůvodné a poukázala na obsah odvolání podaného z jejich strany. Odvolání poškozených [REDAKCE] a poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] označila za důvodná. Učinila poté shodný závěrečný návrh, jako v podaném odvolání. Navrhla, aby bylo vyhověno odvoláním poškozených.
12. Zmocněnec poškozené [REDAKCE] připomněl, že probíhal pokus o mediaci, ale obžalovaná odmítla uhradit poškozené tehdy požadovanou částku. K výhradě obhajoby, že poškozená šla středem vozovky uvedl, že to bylo vedeno snahou vyhnout se obžalované. Tvrzení, že se pohybovala tam, kde neměla, označil za liché. Ohradil se proti tvrzení obhajoby, že nereagovali na výzvy k vyčíslení nároku. O takových výzvách nemá žádné informace.
13. Obhájce obžalované uvedl, že částka 550 000 Kč požadovaná poškozenou v průběhu jednání na probační a mediační službě nebyla nijak zdůvodněna, proto nemohlo dojít k dohodě. Připomněl, že státní zastupitelství navrhovalo uložení trestu zákazu chovu zvířat. Pozastavil se nad tím, že vůbec nezjistilo, že pes není v majetku obžalované, ale patří jejímu příteli. Ona s ním šla pouze na procházku. Závěrem navrhl, aby odvolání státní zástupkyně bylo zamítnuto a jejímu odvolání aby soud vyhověl. Zejména by mělo být přihlédnuto k dosavadní bezúhonnosti obžalované a k době, která od stíhaného jednání uplynula, a měla by být snížena škoda. a měla by být
14. **Krajský soud v Plzni** přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející postup řízení v rozsahu a způsobem, který mu ukládá § 254 trestního řádu. V tomto konkrétním případě přezkoumával rozsudek ve všech výrocích. Měl na zřeteli výhrady a námitky vznesené jednotlivými odvolateli

v podaných odvoláních. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, přihlížel jen, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud dospěl k následujícím závěrům.

15. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, neshledal krajský soud žádné vady, které by bylo možno označit za podstatné vady řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Okresní soud s dále uvedenou výhradou provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry a rozhodnout o náhradě škody. Provedené důkazy ve vztahu k výroku o vině a trestu hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry podrobně vysvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud je hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně dle § 263 odst. 7 trestního řádu vázán s výjimkou těch, které sám ve veřejném zasedání znovu či nově provedl.
16. V průběhu veřejného zasedání krajský soud doplnil dokazování aktuálním opisem rejstříku trestů obžalované a listinami, kterými poškozené dokládaly své nároky na náhradu škody. Dospěl totiž k závěru, že okresní soud nebyl při provádění dokazování ve vztahu k uplatněným nárokům na náhradu škody dostatečně důsledný. V průběhu hlavního líčení nepředložil stranám k nahlédnutí veškeré doklady, kterými poškozené dokládaly uplatňované nároky. Přehlédl také, že poškozená ■■■■■ doplnila uplatněný nárok na náhradu škody ještě dalším podáním, kterým navýšila požadovanou částku na 134 427 Kč. Vzhledem k tomu v úvodu hlavního líčení přečetl uplatnění nároku na náhradu škody na nižší částku a neprovedl k důkazu ani přílohy tohoto opomenutého podání poškozené. Uvedené pochybení krajský soud napravil a k důkazu provedl i další listiny předložené ■■■■■ a poškozenou ■■■■■ tak, aby mohl samostatně posoudit důvodnost jimi podaných odvolání. V průběhu doplnění dokazování se také zaměřil na listiny mající význam pro stanovení počátku prodlení s úhradou náhrady škody.
17. Ve vztahu k výroku o vině a trestu okresní soud provedl velmi podrobné dokazování a v průběhu hlavního líčení se zaměřil na všechny podstatné skutečnosti, které bylo třeba v souvislosti s daným rozhodováním řešit. Krajský soud se s jeho úvahami ztotožňuje a považuje za postačující odkázat na napadený rozsudek, kde okresní soud velmi podrobně rozebírá, na podkladě jakých úvah ke svým skutkovým závěrům dospěl. V další části tohoto rozhodnutí bude věnována pozornost námitkám uplatněným ze strany jednotlivých odvolatelů.
18. Obžalovaná v podaném odvolání nezpochybňuje, že její pes napadl poškozenou, a potvrzuje, že v době setkání s poškozenou se pohybovala při pravé straně vozovky (ze svého pohledu). Tvrdí však, že poškozená nešla po správné straně vozovky a nesouhlasí s tím, jaký skutkový závěr ohledně pohybu obou účastnic incidentu těsně před jejich setkáním učinil okresní soud. Krajský soud se ztotožňuje se skutkovým závěrem okresního soudu, že poškozená šla ze svého pohledu po levé straně vozovky. Ve shodě s ním důvod k pochybnostem o pravdivosti výpovědi poškozené, která tuto skutečnost uvedla zcela jednoznačně. Vysvětlila, že do středu vozovky se dostala až v souvislosti s úhybným manévrem. Pravdivost její výpovědi je totiž potvrzována dalším průběhem události. Poškozená šla proti obžalované po stejné straně vozovky jako obžalovaná. Pokud se chtěla obžalované vyhnout, je logické, že se musela vydat ze svého pohledu napravo, z pohledu obžalované nalevo, což je směr ke středu komunikace, kde se nacházela v době setkání s obžalovanou a jejím psem. Obžalovaná ve své výpovědi uvedla, že poškozená šla prostředkem vozovky. Krajskému soudu se jeví logičtější výpověď poškozené. Ta uvedla, že šla po levé straně vozovky a obžalovanou viděla z dálky. Když viděla, že jde stále stejně, začala ji obcházet a pes zaútočil. Poškozená tak byla jediná, kdo se aktivně snažil zabránit střetu. Obžalovaná neučinila vůbec nic. Ani se nepokusila předejít případnému útoku přitažením psa k sobě. Nelze tak akceptovat výhradu obžalované, která poukázala na to, že na druhou stranu vozovky by pes na vodičku nedosáhl. Délku vodičky totiž volila obžalovaná, nikoli poškozená. Nadto obžalovaná vedla psa plemene rotvajler na vodičku po své levé straně, tedy v situaci, kdy šla po pravé straně vozovky, právě tento pes byl blíže středu vozovky. Ve směru ke krajnici vedla obžalovaná buldočka. Psa plemene rotvajler vedla obžalovaná na straně směřující do vozovky, přestože mohla a měla předpokládat, že v případě nějaké nenadálé či nestandardní situace by právě tento pes mohl být nebezpečnější pro své okolí než pes plemene

buldoček. O tom svědčí mimo jiné i fotodokumentace obou psů, ze které je viditelný výrazný výškový a hmotnostní rozdíl obou psů.

19. Krajský soud má za to, že poškozená neporušila žádnou svoji povinnost a nelze tak na její straně shledat spoluzavinění. Spoluzavinění poškozené by bylo možno shledat například v situaci, pokud by psa dráždila nebo se chovala nestandardně vůči obžalované nebo jejímu dítěti. K ničemu takovému ale nedošlo. Poškozená jen šla po veřejné cestě v souladu s dopravními předpisy. Nezavdala žádnou příčinu k útoku. Naopak to byla ona, kdo byl jako jediný aktivní ve snaze zabránit střetu.
20. Je tak možno shrnout, že se krajský soud ztotožňuje se skutkovými závěry okresního soudu a jejich odůvodněním. Pouze pro úplnost upozorňuje na zřejmou nesprávnost ve 20. odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm okresní soud uvádí, že poškozená se ke středu „krajnice“, kde došlo k napadení psem, dostala z důvodu snahy přejít na druhou stranu,.... Místo slova „krajnice“ evidentně mělo být slovo „vozovky“, což lze dovozovat z celkového kontextu této pasáže.
21. V průběhu veřejného zasedání krajského soudu se obžalovaná prostřednictvím svého obhájce v reakci na podané odvolání státní zástupkyně pozastavila nad tím, že nebylo zjištěno, že obžalovaná není majitelkou psa. Je tak třeba reagovat i na tuto výhradu, byť zazněla v průběhu celého trestního řízení poprvé a mimo rámec argumentace podaného odvolání. Krajský soud neshledává žádný podklad pro to, aby byla státnímu zastupitelství vytýkána nedostatečná pečlivost při objasňování otázky vlastnictví psa. Již na čísle listu 13 spisu je založen pas zvířete v zájmovém chovu vystavený pro zvíře plemene rotvajler jménem [REDAKCE]. V údajích o majiteli jsou uvedeny údaje obžalované [REDAKCE] a její podpis. I v době, kdy znalec získával podklady pro zpracování znaleckého posudku z oboru kynologie, vystupovala obžalovaná jako majitelka psa a své vlastnictví ani později nijak nezpochybňovala. Přítel obžalované svědek [REDAKCE] ve své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že pes byl jeho přítelkyně. Uvedená výtku obhajoby je v příkrém rozporu s důkazy provedenými v tomto trestním řízení. Nadto i pokud by obžalovaná nebyla majitelkou psa, nic by to neměnilo na její trestní odpovědnosti. Význam by to mělo pouze pro otázku náhrady škody.
22. Státní zástupkyně se domáhala změny napadeného rozhodnutí tak, že do skutkové věty bude doplněn popis jednání obžalované poté, co ji poškozená požádala o přivolání záchranné služby, a domáhala se uplatnění další právní kvalifikace, konkrétně jako přečinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku. Krajský soud považuje za správné úvahy okresního soudu, které jsou ve vztahu k této otázce obsaženy ve 24. a 25. a 28. – 31. odstavci odůvodnění jeho rozhodnutí. V tomto směru je třeba opětovně zdůraznit, že obžalovaná byla přítomna komunikaci mezi dispečerem ZZS a poškozenou. Z té vyplývalo, že dispečer ZZS vyhodnotil zranění poškozené jako nevyžadující okamžitý a urychlený zásah, hovor uzavřel tím, že pro poškozenou přijede sanitka (to vyplývá z prvního zvukového záznamu rozhovoru s dispečerem). To, že poškozenou musí na ošetření dopravit někdo jiný, vyplynulo z druhého hovoru. Není důvod nevěřit obžalované, že měla v úmyslu dojít domů pro vozidlo a poškozenou do nemocnice odvézt. To však nemohla vyřešit jiným způsobem než tím, že se z místa vzdálila. Obžalovaná nadto nemohla vědět, v jakém časovém horizontu přítel poškozené bude schopen dopravit poškozenou z místa incidentu do nemocnice. S ohledem na vzdálenost místa incidentu od místa bydliště obžalované bylo reálné, že může dopravu poškozené zajistit dříve.
23. Státní zástupkyně část odůvodnění odvolání věnuje úvahám o tom, zda pracovník ZZS mohl vůbec hodnotit utrpěné zranění poškozené, pokud si ruku přidržovala a vlastně ani nevyhrnula rukáv bundy, aby mohl přes kameru vidět obnaženou ruku. To však není pro posouzení trestní odpovědnosti obžalované podstatné. Ta naopak mohla důvodně předpokládat, že dispečer záchranné služby učinil veškeré úkony potřebné pro to, aby mohl zodpovědně posoudit závažnost zranění. Evidentně zranění poškozené nevyhodnotil jako zranění vyžadující okamžitý zásah a ačkoliv mu bylo zřejmé, že na místě je přítomna další osoba, nedal žádné instrukce k nějakému konkrétnímu ošetření (pouze konstatoval, že „ledovat zřejmě nemají čím“ a přislíbil, že pro poškozenou přijede sanitka, což v dalším telefonátu změnil). Za této situace není důvod vytýkat obžalované, že odešla

pro své vozidlo, aby mohla poškozenou odvézt. Tím samým je řečeno, že krajský soud ve shodě se soudem okresním neshledává podmínky pro právní kvalifikaci jednání obžalované jako přčinu neposkytnutí pomoci.

24. V návaznosti na tyto úvahy je možno shrnout, že dle názoru krajského soudu okresní soud postupoval správně, pokud jednání obžalované právně kvalifikoval jako přčin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, což také řádně zdůvodnil. Je tak možno v této části odkázat na napadené rozhodnutí. Krajský soud se ztotožňuje se s argumentací uplatněnou v napadeném rozhodnutí, konkrétně ve 28. odstavci, kde jsou i další, dle názoru krajského soudu relevantní, úvahy doplňující názor okresního soudu, že není namístě právní kvalifikace jako přčinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku.
25. Krajský soud považuje za správné i úvahy okresního soudu, pokud se týkají druhu a výše ukládaného trestu. Ten lze označit za odpovídající všem zákonným hlediskům pro ukládání trestů. Rozhodné není nepřiměřeně přísný, neboť je uložen v první čtvrtině zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem na zkušební dobu na spodní hranici zákonného rozpětí.
26. Poškozená [REDAKCE] (dále jen [REDAKCE]) doložila výši nákladů vynaložených v souvislosti s léčbou zranění, které poškozená [REDAKCE] utrpěla způsobem popsáním ve skutkové větě výroku rozsudku. Senát krajského soudu shledal důvodným odvolání této poškozené, která vytýká okresnímu soudu, že nebylo rozhodnuto o celém uplatněném nároku a požadovaném příslušenství pohledávky. [REDAKCE] v souladu s listinami založenými ve spisovém materiálu v podaném odvolání uvádí, jak se postupně připojovala s nárokem na náhradu škody, respektive jak tento nárok upřesňovala. Kromě úhrady nákladů vynaložených na zdravotní péči o poškozenou žádala již v prvním podání adresovaném orgánům činným v trestním řízení také úroky z prodlení. Nárok uplatněný před počátkem hlavního líčení doplnila dalšími podáními v návaznosti na to, jak postupně vynakládala finanční prostředky na úhradu zdravotní péče o poškozenou. S obsahem posledního z těchto podání však okresní soud strany v průběhu hlavního líčení neseznámil a nereagoval na ně ani v rozhodnutí. Poškozené [REDAKCE] přiznal právo pouze na náhradu částky 129 215 Kč, přestože řádně doložila, že v souvislosti se zdravotní péčí o poškozenou vynaložila částku 134 427 Kč. Nárok na její úhradu náleží poškozené [REDAKCE] podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, podle kterého *příslušná zdravotní pojišťovna má vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci*. Ve vztahu k právu na náhradu škody v částce 134 427 Kč proto považoval krajský soud odvolání poškozené [REDAKCE] a státní zástupkyně za důvodné. Poškozená se dále domáhala úhrady úroku z prodlení z částky 134 427 Kč počínaje dnem 30. 5. 2024. Tento její požadavek shledal odvolací soud důvodným pouze částečně, jak bude dále vysvětleno.
27. Poškozená [REDAKCE] svým podáním založeným na č. l. 268 došlým policejnímu orgánu dne 27. 7. 2023 uplatnila nárok na náhradu škody ve výši 119 507 Kč. Zároveň žádala úrok z prodlení z této částky jdoucí ode dne následujícího po dni prvního hlavního líčení. První a jediné hlavní líčení se konalo dne 28. 5. 2024.
28. Obžalovaná měla možnost seznámit se s takto uplatněným nárokem ze strany poškozené v rámci seznámení se se spisovým materiálem dne 18. 10. 2023 (viz č.l. 355). Ve spise není založen žádný doklad, že by sama poškozená [REDAKCE] toto nebo další podání zároveň zasílala také obžalované, resp. o tom, že by poškozenou sama vyzvala k úhradě požadované částky (viz níže k výzvě k plnění). Poškozená [REDAKCE] ještě před zahájením hlavního líčení zaslala soudu doplnění uplatněného nároku na náhradu škody, která jsou založena na č. l. 420, kde žádá částku 129 215 Kč s úrokem z prodlení, a na č. l. 447, kde žádá částku 134 427 Kč s úrokem z prodlení. Druhé z uvedených podání došlo soudu dne 11. 3. 2024, tedy ještě před zahájením hlavního líčení. Jak připouští okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí, toto podání poškozené přehlédl a v průběhu hlavního líčení před zahájením dokazování přečetl uplatnění nároku poškozené [REDAKCE] založené na č. l. 420 ve výši 129 215 Kč. O tom, že poškozená [REDAKCE] nad rámec částky 129 215 Kč žádá dalších 5 212 Kč, tedy celkovou částku 134 427 Kč, se obžalovaná dozvěděla až v souvislosti s doručením rozsudku,

kde okresní soud toto své pochybení připouští. Obžalované byl rozsudek doručen dne 14. 6. 2024. Toho dne se tedy poprvé dozvěděla o požadavku na úhradu částky 5 212 Kč. O požadavku poškozené [REDAKCE] na úhradu částky 129 215 Kč se dozvěděla v již zmíněném hlavním líčení. Je však třeba mít na zřeteli, že s požadavkem na úhradu částky 119 507 Kč byla seznámena již v době prostudování spisu při skončení vyšetřování.

29. Podle ustanovení § 1958 odst. 2 občanského zákoníku *nejednají-li strany, kdy má dlužník splnit dluh, může věřitel požadovat plnění ihned, a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu*. Pohledávka z titulu náhrady škody je pohledávkou splatnou na výzvu, přičemž den splatnosti nebyl smluven. Dle ustálené judikatury trestních soudů, jestliže poškozený uplatnil svůj nárok na náhradu škody již v přípravném řízení a obžalovaného zvláště nepožádal o splnění, je obžalovaný povinen plnit prvního dne po tom, kdy se s nárokem poškozeného seznámil, tj. zpravidla prvního dne po prostudování spisu (k tomu viz rozhodnutí publikované pod R 31/1983 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 2. 2021 č. j. 7 Tdo 1373/2020–438). V nyní projednávané věci tak lze za okamžik učinění výzvy k plnění ve smyslu § 1958 odst. 2 občanského zákoníku považovat ve vztahu k částce 119 507 Kč den, kdy obžalovaná měla možnost seznámit se s uplatněným nárokem v rámci seznámení se spisem, tedy 18. 10. 2023. Plnit pak měla následující den. Pokud tak neučinila, je od 20. 10. 2023 v prodlení s úhradou této částky. Za den učinění výzvy k plnění ve vztahu k částce 9 708 Kč je třeba považovat 28. 5. 2024, tedy den konání hlavního líčení, v němž byl přečten požadavek poškozené [REDAKCE] zvýšený o tuto částku; ve vztahu k částce 5 212 Kč pak již zmíněný den doručení rozsudku obžalované, tedy 14. 6. 2024 (viz však níže k návrhu poškozené).
30. [REDAKCE] řádně doložila vynaložené náklady v částce 134 427 Kč a je zřejmé, že tyto náklady mají bezprostřední souvislost s ošetřením a následnou léčbou poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] v návaznosti na zranění vzniklé způsobem popsaným ve skutkové větě výroku rozsudku. Poškozená má proto nárok na jejich náhradu a krajský soud vyhověl jejímu odvolání a uložil obžalované povinnost uhradit poškozené tuto částku.
31. Ve vztahu k částce 134 427 Kč poškozená [REDAKCE] žádá úroky z prodlení ode dne následujícího po dni konání prvního hlavního líčení. S ohledem na výše uvedené úvahy krajského soudu týkající se toho, od jakého data je obžalovaná v prodlení s úhradou škody způsobené poškozené [REDAKCE], je možno konstatovat, že poškozená žádá úroky z prodlení částečně od pozdějšího data, než by jí náležely, což je její právo.
32. Podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. *výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši reposazby stanovené ČNB pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů*. Úrok z prodlení tak odpovídá součtu příslušné repo sazby a 8 procentních bodů. Obžalovaná se do prodlení s úhradou částky 119 507 Kč dostala ve druhém pololetí roku 2023, proto je třeba v souladu s citovaným ustanovením § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. při výpočtu úroku z prodlení vycházet z repo sazby stanovené právě pro toto pololetí. První den druhého pololetí roku 2023 činila repo sazba 7 %. Pokud ji zvýšíme o 8 procentních bodů, vypočteme úrok z prodlení ve výši 15 % ročně. Vzhledem k tomu, že poškozená žádala jeho úhradu až od 30. 5. 2024, krajský soud, vázán jejím návrhem, tomuto požadavku vyhověl a právo na úroky z této částky přiznal právě od uvedeného data. Obdobně to platí i ve vztahu k částce 9 708 Kč, s jejíž úhradou se poškozená dostala do prodlení poté, co ji neuhradila, přestože s tímto nárokem byla seznámena v hlavním líčení. K hlavnímu líčení však došlo až v prvním pololetí roku 2024, v jehož prvním dni činila repo sazba 6,75 %. Po zvýšení o 8 procentních bodů je zřejmé, že [REDAKCE] náleží v tomto případě úroky ve výši 14,75 % ročně. Pokud jde o částku 5 212 Kč, nastala poněkud specifická situace spočívající v tom, že s požadavkem na její úhradu byla obžalovaná seznámena až v souvislosti s doručením rozsudku. Ten byl doručen v průběhu prvního pololetí roku 2024, takže výše reposazby je zde stejná jako v předchozím případě. Nicméně z částky 5 212 Kč nelze přiznat nárok na úroky z prodlení od 30. 5. 2024, ale až od 18. 6. 2024. Tento datum se, jak již bylo zmíněno, odvíjí od data doručení rozsudku. Je však nutno mít na zřeteli, že 14. 6. 2024 byl pátek, obžalovaná tak měla plnit až v nejbližším příštím pracovním dni, tedy v pondělí. V prodlení je tak od úterý 18. 6. 2024. Vzhledem k tomu, že poškozená [REDAKCE]

žádala v souhrnu vyšší úroky, než jí byly přiznány, byla se zbytkem uplatněného nároku odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních postupem dle § 229 odst. 2 trestního řádu.

33. Částečně důvodným shledal senát krajského soudu i odvolání poškozené [REDAKCE] [REDAKCE]. Ve shodě s ní má za to, že v rozsahu, jak bude dále zmíněno, doložila uplatňovaný požadavek na náhradu škody a nemajetkové újmy. Na podkladě výzev odvolacího soudu poškozená ještě před zahájením veřejného zasedání doložila některé další doklady a v návaznosti na to upřesnila svůj požadavek. Doplnující vyjádření poškozené bylo zasláno krajskému státnímu zastupitelství i obžalované (prostřednictvím jejího obhájce).
34. Podle § 2933 občanského zákoníku platí, že způsobí-li škodu zvíře, nahradí ji jeho vlastník, ať již bylo pod jeho dohledem nebo pod dohledem osoby, které vlastník zvíře svěřil, anebo se zatoulalo nebo uprchlo. Podle § 2951 občanského zákoníku se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné nebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Podle § 2952 občanského zákoníku se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle § 2958 při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou vyžadující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy. Vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
35. Okresní soud poškozené [REDAKCE] přiznal na náhradě škody částku 11 700 Kč, která odpovídá nákladům vynaloženým na zpracování znaleckých posudků, a dále nemajetkovou újmu ve výši 835 092 Kč, která odpovídá náhradě nemajetkové újmy spočívající ve ztížení společenského uplatnění. Další nároky poškozené na náhradu škody a nemajetkové újmy považoval soud za řádně nedoložené, neboť z předložených dokladů není zřejmá příčinná souvislost mezi jednáním obžalované a škodu způsobenou na majetku poškozené. Poukazuje na to, že poškozená nepředložila řádně doklady. Proti tomuto závěru se ohrazuje poškozená a uvádí, že pokud okresní soud považoval jí předložené doklady za nedostatečné, měl ji vyzvat k jejich doplnění, což se nestalo. V tom je třeba se zmocněncem poškozené souhlasit, neboť ze spisu skutečně nevyplývá, že by okresní soud poškozenou upozornil na to, že dle jeho názoru nepředložila dostatek podkladů pro to, aby mohl o jí uplatněném nároku rozhodnout. Nadto minimálně pro rozhodnutí o úhradě nadstandardního pokoje, výdajů na léky a parkovného měl okresní soud podkladů dostatek (viz přílohy podání poškozené na č.l. 382). Stejně tak měl okresní soud možnost rozhodnout o poškozenou požadované částce náhrady nemajetkové újmy spočívající ve vytrpěných psychických útrapách. Na druhou stranu si krajský soud dovoluje poznamenat, že poškozená je zastoupena zmocněncem, který by měl být schopen i bez výzvy soudu předložit veškeré doklady, které jsou pro rozhodnutí o uplatňovaném nároku na náhradu cestovného a ušlého výdělku nezbytné. To však na poučovací povinnosti okresního soudu nic nemění. Uvedené pochybení okresního soudu tak napravit krajský soud a zmocněnce poškozené vyzval k předložení chybějících dokladů, na podkladě kterých bylo možno přezkoumat důvodnost poškozenou požadovaných částek náhrady škody.
36. Poškozená doložila doklady o nákupu léků, které časově spadají do doby, kdy se léčila s úrazem utrpeným způsobem popsáním ve skutkové větě. Léky jí byly doporučeny lékařem, což doložila lékařskými zprávami. Z nich vyplývají i data návštěv zdravotnických zařízení, v návaznosti na které žádá poškozená náhradu cestovného a parkovného. Na druhou stranu, byť již z rozsudku okresního soudu je patrné mimo jiné, že poškozená nedoložila doklad o nákupu dálniční známky, nedoložila jej ani v řízení odvolacím. Stejně tak doklady pro výpočet ušlé mzdy poškozená doložila až po opakované výzvě krajského soudu, když předtím, byť zastoupena zmocněncem, předkládala doklady v nedostatečném rozsahu, jak o tom bude dále ještě zmínka.
37. Poškozená v podaném odvolání žádá úhradu nákladů na vypracování znaleckých posudků, dále náhradu způsobené škody, náhradu nemajetkové újmy spočívající v prožitých psychických útrapách, náhradu za ztížení společenského uplatnění a úroky tak, jak bude dále specifikováno podle

jednotlivých poškozenou požadovaných položek s uvedením a odůvodněním toho, zda krajský soud tomuto požadavku vyhověl, případně z jakých důvodů.

38. Jako 1. a 5. položku v přehledu požadovaných částek zřejmého z posledního upřesnění požadavku poškozené datovaného 29. 10. 2024 poškozená žádala částky 2 200 Kč a 9 500 Kč jako náhradu nákladů na vypracování znaleckých posudků. Tyto částky okresní soud poškozené přiznal, byť na ně v této fázi trestního řízení nárok nemá. Uvedené výdaje jsou podřaditelné pod náklady potřebné k uplatnění nároku v trestním řízení, jejichž náhrada se však řeší až po právní moci meritorního rozhodnutí postupem dle § 154 trestního řádu. Rozhodnutí o těchto nákladech je tak třeba označit za předčasné a krajský soud uvedené částky poškozené nepřiznal.
39. Dále poškozená pod položkou 2. žádala náhradu způsobené škody, konkrétně za dojíždění k lékaři, parkování, zničené oblečení a úslou mzdu. Byť v uvedené položce to není výslovně zmíněno, z celého kontextu připojení se poškozené s nárokem na náhradu škody i z dokladů, na které se poukazuje, je zřejmé, že žádala i úhradu zakoupených léků. O náhradě za nákup dálniční známky se poškozená již v tomto podání nezmiňuje, nicméně v tomto je třeba odkázat na to, co již bylo zmíněno výše, tedy že poškozená doklad o nákupu dálniční známky nedoložila. Předložila pouze výtisk informace ze serveru ministerstva dopravy týkající se ceny dálničních známek od 1. 3. 2024 (viz č. l. 384 spisu), přestože veškeré cesty, jejichž úhradu poškozená žádá, uskutečnila již v roce 2023. Nadto bylo třeba předložit doklad o nákupu, což se i přes zmíněné upozornění okresním soudem nestalo.
40. Jak již bylo zmíněno, okresní soud měl dle názoru krajského soudu k dispozici dostatek podkladů, na základě kterých mohl a měl rozhodnout o uplatněném nároku na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na parkovné, úhradu za nadstandardní pokoj a na léky. Ve vztahu k nákladům na dopravu chyběl technický průkaz od vozidla, který poškozená doložila na výzvu krajského soudu.
41. Krajský soud považuje za důvodný nárok poškozené na přiznání parkovného a v tomto směru lze odkázat na doklady založené na č. l. 387 - 388 s tím, že celková částka vynaložená na **parkovné činí 750 Kč**. Je zřejmé, že parkování časově souhlasí s daty ošetření v příslušném zdravotnickém zařízení, což je doloženo lékařskými zprávami. Poškozená na výzvu krajského soudu doložila technický průkaz od vozidla, kterým se dopravovala na místo ošetření, a také k výzvě soudu doložila výpočet toho, za jaké cesty jakou částku požaduje. V té souvislosti si krajský soud dovoluje apelovat na zmocněnce poškozené, aby, bude-li zastupovat poškozené, přikládal výpočty jednotlivých požadovaných částek, neboť pak lze efektivněji zkontrolovat, zda konkrétní požadovaná částka odpovídá skutečným výdajům. Ostatně dle zkušenosti krajského soudu, pokud například obhájci vyúčtovávají své náklady spočívající v cestovních náhradách, tak výpočty jejich výše běžně přikládají. Při uplatňování nároků poškozené není důvod postupovat jinak.
42. Krajský soud považuje požadované **cestovní náhrady** ze strany poškozené za důvodné pouze v té části, pokud je požadována náhrada za amortizaci vozidla a za spotřebované palivo. Poškozené však rozhodně nelze přiznat částku odpovídající DPH. Poškozená cesty neuskutečňovala v souvislosti s podnikáním a není tedy naprosto žádný důvod jí částku přiznat odpovídající DPH. Proto krajský soud oproti obhajobou požadované částce 23 212,64 Kč přiznal pouze částku **19 184 Kč**.
43. Poškozená, jak již bylo zmíněno, doložila doklady potvrzující vynaložení úhrady za nadstandardní pokoj (č. l. 389) a za léky a zdravotní pomůcky, kromě dokladu svědčícího o nákupu hřejivého a chladivého sáčku Mueller. Byla jí tak přiznána částka **2 200 Kč** za úhradu nadstandardního pokoje a částka **5 224 Kč** za nákup léčiv. Přestože již okresní soud vytýkal poškozené, že nepředložila doklady o nákupu oblečení, k doložení těchto dokladů nedošlo ani v odvolacím řízení, proto poškozenou požadovaná částka za zničené oblečení přiznána nebyla.
44. Pokud jde o částku odpovídající úslé mzdě, tak je třeba v první řadě uvést, že její výpočet je třeba odvíjet od pravidel stanovených v § 2962 občanského zákoníku a § 353 a následujících zákoníku

práce. Dále je třeba zohlednit kromě částek vyplacených Českou správou sociálního zabezpečení i náhradu za prvních 14 dní nemoci, kterou vyplácí zaměstnavatel.

45. Poškozená dle posledního upřesňujícího podání žádala na náhradě ušlé mzdy částku 137 475,50 Kč. Byť se krajský soud neztotožnil se způsobem výpočtu, který uplatnil zmocněnec poškozené, lze z níže uvedených důvodů konstatovat, že uvedenou částku je možné poškozené přiznat, neboť nežádá více, než by jí náleželo. Při výpočtu ušlé mzdy je třeba vycházet z ustanovení § 2962 občanského zákoníku. Podle ustálené soudní praxe se při výpočtu průměrného výdělku před vznikem újmy vychází z příslušných ustanovení zákoníku práce, tedy z hlavy XVIII. zahrnující ustanovení § 351 – 362 (je-li v bezprostředně následující části tohoto rozhodnutí citováno ustanovení zákona, jde o zákoník práce, není-li uvedeno jinak). Podle § 352 se průměrným výdělkem zaměstnance rozumí **průměrný hrubý výdělek**, nestanoví-li pracovněprávní předpisy jinak. Způsob výpočtu průměrného výdělku je specifikován zejména v § 353, přičemž v souladu s ustanovením § 354 je rozhodným obdobím pro výpočet předchozí kalendářní čtvrtletí. K tomu se poznamenává, že zmocněncem uvedený výpočet „průměrné výše příjmu poškozené za období před skutkem“ neodpovídá výpočtu dle zákoníku práce. Zejména nevychází ze správného rozhodného období (bere v úvahu příjem za říjen 2022 až leden 2023) a také nebere v úvahu, že poškozené vyplacená částka v těchto obdobích nezahrnovala jen mzdu, ale i náhrady mzdy či nemocenské, které nelze při výpočtu průměrného hrubého výdělku zohledňovat. V úvahu bylo třeba brát i to, že v měsíci listopadu obdržela poškozená mimořádnou **roční** odměnu, kterou je dle pravidel stanovených v zákoníku práce v § 358 nutno do příslušného čtvrtletí započíst jen poměrnou částí. Na podkladě předložených výplatních pásek poškozené krajský soud v souladu s pravidly pro výpočet průměrného výdělku překontroloval správnost vyčíslení průměrného hrubého hodinového výdělku za poslední čtvrtletí roku 2023 – viz výplatní pásky poškozené za měsíce leden až březen 2023, kde je uveden v kolonce PP/hod a vyčíslen částkou 257,11 Kč. Dospěl k závěru, že tato částka je vypočtena správně. Vycházel přitom z předložených výplatních pásek za měsíce říjen až prosinec 2023.

46. Podle § 356 odst. 2 má-li být uplatněn průměrný hrubý měsíční výdělek, přepočítá se průměrný hodinový výdělek na 1 měsíc podle průměrného počtu pracovních hodin připadajících na 1 měsíc v průměrném roce; průměrný rok pro tento účel má 365,25 dnů. Průměrný hodinový výdělek zaměstnance (**v našem případě 257,11 Kč**) se vynásobí týdenní pracovní dobou zaměstnance (**v našem případě 40 hodin**) a koeficientem 4,348, který vyjadřuje průměrný počet týdnů připadajících na 1 měsíc v průměrném roce.

47. Podle zde uvedeného vzorce průměrný hrubý měsíční výdělek vypočteme takto:

$$257,11 \times 40 \times 4,348 = 44\,716,57 \text{ Kč, zaokrouhleno } 44\,717 \text{ Kč.}$$

Poškozená žádá náhradu za ztrátu na výdělků do 31.10.2023, tedy za celých 8 měsíců (březen až říjen 2024 včetně) a za 8 pracovních dní měsíce února 2023 – 17. až 28. 2. 2023. Za 8 měsíců trvání pracovní neschopnosti by průměrný výdělek poškozené činil $44\,717 \text{ Kč} \times 8 = 357\,733 \text{ Kč}$.

Za 8 pracovních dní, které poškozená v důsledku úrazu neodpracovala, by činil 16 455 Kč, což je násobek 8 dní $\times$ 8 hodin $\times$ 257,11 Kč (pp/hod).

Celkový průměrný výdělek za toto období tak odpovídá součtu uvedených částek, tedy $357\,733 \text{ Kč} + 16\,455 \text{ Kč} = 374\,188 \text{ Kč}$.

48. Poškozené byla vyplacena nemocenská v celkové výši 196 775 Kč. K částkám vyplaceným ČSSZ uvedeným ve výpočtu zmocněnce je totiž třeba přičíst i částky vyplacené zaměstnavatelem za prvních 14 dnů nemoci, tedy k částce 185 980 Kč částky 8 636 Kč a 2 159 vyplacené v únoru a v březnu 2024 zaměstnavatelem – viz položka „náhrada za nemoc“ v příslušných výplatních páskách. Částky vyplacené ČSSZ jsou doloženy na č. l. 575 a následujících. V souladu s ustanovením § 2962 občanského zákoníku tak poškozené náleží rozdíl mezi částkou 374 188 a 196 775 Kč, tedy částka 177 413 Kč hrubého. Poškozená žádá **137 475,50 Kč**, tedy částku nižší. Krajský soud je vázán tímto návrhem a byť by poškozená mohla žádat vyšší částku, nelze jí tuto vyšší částku přiznat, neboť by

to bylo nad rámec jejího návrhu. Krajský soud si dovoluje upozornit, že tato náhrada podléhá zdanění a je na poškozené, aby splnila svoji povinnost vyplývající z daňových či jiných předpisů.

49. Krajský soud považuje za správné závěry okresního soudu, že poškozené náleží náhrada za ztížení společenského uplatnění dle znaleckého posudku, který byl v průběhu hlavního líčení řádně proveden k důkazu. Výše této náhrady byla vyčíslena znalcem na **835 092 Kč**. Krajský soud nemá důvod pochybovat o správnosti a úplnosti tohoto znaleckého posudku a v tomto směru považuje požadavek poškozené za důvodný.
50. Poškozená dále žádala náhradu nemajetkové újmy spočívající v prožitých psychických útrapách částkou 200 000 Kč. Odůvodnila to tím (viz č. l. 383 spisu), že je mladá ženu v produktivním věku, [REDAKCE], která vlivem jednání obžalované utrpěla silný šok, který se dále rozvinul do sociální fobie. Poškozená nebyla schopna po daném incidentu komunikovat s cizími lidmi a stala se velmi uzavřenou. Oproti původnímu stavu došlo k velmi zásadní změně v životním stylu poškozené, když v návaznosti na projednávaný incident prožila týdny bolesti, dále operační zákroky, sociální úzkosti a tak dále. Nehledě na to, že poškozená je do dnešního dne (sepisováno dne [REDAKCE] 2023) v pracovní neschopnosti a léčba není ukončena. S ohledem na to žádá náhradu za vytrpěné psychické útrapy 200 000 Kč. K tomu je třeba uvést, že převážná část poškozenou uváděných útrap je dle názoru krajského soudu odčiněna už náhradou za bolestné a ztížení společenského uplatnění. Diskomfort v průběhu léčby spočívající v utrpené bolesti, nutnosti absolvovat operační zákroky a s tím související omezená možnost žít jako před úrazem, je zahrnut v úhradě bolestného. Krajský soud však považuje za důvodné, pokud se poškozená domáhá náhrady nemajetkové újmy spočívající v prožitých psychických útrapách, které jí vznikly bezprostředně při daném incidentu (označuje jako „šok“). Prožitá událost byla pro ni nepochybně stresující, což jistě není třeba podrobněji rozebírat, neboť utrpení takto vážného úrazu za okolností popsaných ve skutkové větě by bylo stresující pro každého průměrného člověka. Poškozená ve svém podání založeném na č. l. 382 uvedla, že měla naplánovanou od [REDAKCE] 2023 do [REDAKCE] 2023 dovolenou v [REDAKCE] – poukaz na ni obdržela jako vánoční dárek. V důsledku úrazu došlo k jejímu zmaření. Toto poškozená sice nedoložila, nicméně krajský soud nemá důvod tomuto tvrzení nevěřit. Dlužno ovšem dodat, že nemá zásadního významu pro přiznanou náhradu nemajetkové újmy, neboť se jednalo o krátký víkendový pobyt. Lze však chápat, že frustraci poškozené mohlo posílit, že k úrazu došlo pouhý jeden den před plánovaným odjezdem a že se poškozená již od Vánoc, kdy poukaz dostala, na tuto dovolenou těšila. Po zvážení zejména okolností průběhu incidentu dospěl krajský soud k závěru, že zásadám slušnosti v tomto případě odpovídá přiznání nároku na náhradu utrpené újmy v částce **30 000 Kč**, což je částka, kterou považuje krajský soud za dostatečně pokrývající diskomfort prožitý bezprostředně při incidentu a to, že byla poškozené zmařena zmíněná krátkodobá dovolená. Další poškozenou uváděné dopady incidentu do nemajetkové sféry poškozené jsou dle názoru krajského soudu již dostatečně pokryty náhradou bolestného a ztížení společenského uplatnění.
51. Poškozená dále žádala úroky z prodlení, a to ve výši 15 % ročně z částky 142 446 Kč od 17. 2. 2023 do 22. 1. 2024 a dále ve stejné výši z částky 1 035 092 Kč od 17. 2. 2023 do zaplacení. Poškozená rozebírá, na podkladě jakých úvah dospěla k výši úroku z prodlení. Úvahy učiněné prostřednictvím zmocněnce poškozené však krajský soud nepovažuje za správné. Jak již bylo zmíněno, v souvislosti s rozhodováním o uplatnění nároku na náhradu škody ze strany [REDAKCE] [REDAKCE], je třeba vycházet z ustanovení § 1958 odst. 2 občanského zákoníku, podle kterého *nesjednávají-li strany, kdy má dlužník splnit dluh, může věřitel požadovat plnění ihned a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu*. Je tedy na věřiteli (poškozené), aby vyzvala obžalovanou k úhradě požadovaného plnění. Obdobně jako u [REDAKCE] z předloženého spisového materiálu nevyplývá žádný doklad o tom, že by poškozená obžalovanou sama svým vlastním podáním vyzvala k úhradě požadovaného plnění. V tomto směru je třeba se důrazně ohradit proti tomu, že zmocněnec poškozené vytýká okresnímu soudu, že obžalované výzvu k plnění nezaslal. Takovou povinnost okresnímu soudu trestní řád neukládá. Je možno připomenout již římskoprávní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že „právo patří bdělým, necht' každý střeží svá práva“, a konstatovat, že tento krok měla učinit poškozená, nikoli soud.

Poukázat je pak třeba i na ustálenou judikaturu ohledně toho, co se považuje za výzvu k plnění – opět viz výše v části týkající se odůvodnění nároku uplatněného [REDACTED].

52. První výzva k úhradě části poškozenou požadované náhrady škody a nemajetkové újmy je ve spise dokumentována v rámci jednání na probační a mediační službě dne 10. 1. 2024 a další až v souvislosti s uplatněním nároku na náhradu škody v průběhu hlavního líčení. Před konáním hlavního líčení totiž došlo k tomu, že okresní soud kontaktoval probační a mediační službu s tím, že ji pověřil, aby provedla potřebná šetření k osobě obviněné a poškozené ve vztahu k možnostem odklonu v trestním řízení. Připojil obžalobu, kopii výslechu obviněné, poškozené a opisy uplatněných nároků na náhradu škody. V návaznosti na to probační a mediační služba kontaktovala obžalovanou a poškozenou a zprostředkovala jejich setkání. Průběh šetření probační a mediační služby a jednání s oběma jmenovanými je zřejmý ze zprávy založené na č. l. 432. Z té vyplynulo, že dne 10. 1. 2024 proběhlo mediační setkání. Strany se sešly za účelem vzájemného sdělení a pochopení dopadu konfliktní události a také za účelem vyrovnání a shodného řešení následků trestní události. Je zřejmé, že toho dne poškozená sdělila obžalované celkovou částku požadované náhrady škody a bylo jednáno o této výši. V době konání tohoto setkání poškozená evidentně žádala částku 561 784,13 Kč, jak lze zjistit z jejího podání založeného na č. l. 381 a následujících. Součástí tohoto požadavku již byl požadavek na úhradu bolestného ve výši 142 446 Kč a na náhradu za vytrpěné psychické útrapy částkou 200 000 Kč. Lze tak konstatovat, že poškozená se o požadavku na úhradu těchto částek dozvěděla právě dne 10. 1. 2024, kterýžto den lze považovat za den učinění výzvy k plnění ve smyslu výše citovaného ustanovení občanského zákoníku. Následující den pak byla povinna plnit a od 12. 1. 2024 je s úhradou těchto částek v prodlení (viz však dále ohledně výše přiznaných částek, respektive náhrady nemajetkové újmy). Do prodlení s úhradou těchto částek se tak poškozená dostala v prvním pololetí roku 2024, kdy činila výše úroku z prodlení vypočtená dle pravidel podrobně zdůvodněných v části týkající se náhrady škody [REDACTED] 14,75 % ročně. Tento úrok byl tedy přiznan z částky 142 446 Kč, což je částka odpovídající již uhrazenému bolestnému, a to od [REDACTED] 2024 do [REDACTED] 2024 – tento den byla náhrada bolestného poškozené ze strany obžalované odeslána prostřednictvím poštovní poukázky. Jak bylo výše vysvětleno, krajský soud shledal důvodným požadavek na úhradu částky za prožité psychické útrapy odpovídající 30 000 Kč. Z této částky pak bylo možno přiznat úrok z prodlení ve výši 14,75 % ročně také od 12. 1. 2024, neboť tuto částku poškozená uplatnila již v průběhu jednání u probační a mediační služby. Danou částku dosud poškozená neobdržela, proto je možno úroky z prodlení přiznat až do zaplacení. Úroky z prodlení z částky 835 092 Kč je možno přiznat až od 30. 5. 2024, neboť poprvé se obžalovaná o požadavku poškozené na úhradu této částky dozvěděla v hlavním líčení (viz výše). Vzhledem k tomu, že ani tato částka či její část nebyla dosud uhrazena, i zde je možno úroky přiznat do zaplacení. Závěrem je třeba vysvětlit, že rozhodně nelze přiznat náhradu úroků z prodlení od [REDACTED] 2023, tedy ode dne následujícího po úrazu, jak je požadováno poškozenou. Důvody jsou zřejmé z předchozího textu (nutnost výzvy k plnění), nadto druhý den po úrazu ani nebylo zřejmé, jaká částka bude odpovídat částce bolestného a jaká částka bude odpovídat ztížení společenského uplatnění. Dlužno totiž dodat, že znalecký posudek, kterým byla vyčíslena částka odpovídající náhradě nemajetkové újmy, byl zpracován až dne 24. 3. 2024. Obdobně bolestné bylo vyčísleno také výrazně později, než je zmocněncem požadovaný počátek prodlení.
53. Vzhledem k tomu, že ani této poškozené nebyla přiznána celá její uplatňovaná částka, byla se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku

rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 4. 11. 2024

Mgr. Simona Kuboušková v. r.

předsedkyně senátu

Vypracovala: Mgr. Zdeňka Šebková v. r.